

Op een dag, verscheen er een kleine opening in een cocon.

Een man zat uren te kijken hoe de vlinder zijn lijf door de kleine opening probeerde te worstelen. Op een gegeven moment leek het of de vlinder geen vooruitgang meer boekte. Het leek of hij niet verder kon dan hij gekomen was.

De man besloot de vlinder te helpen: hij pakte een schaar en opende de cocon.

De vlinder kwam er nu een stuk makkelijker uit. Maar de vlinder had een verweerd lijf. Hij was klein, met verschrompelde vleugels. De man bleef kijken want hij verwachtte dat de vleugels zich elk moment zouden openen en groter en steviger zouden worden zodat ze het lijf konden dragen.

ER GEBEURDE NIETS !

Integendeel, de vlinder leefde zijn leven al strompelend. Hij kon zich slechts bewegen met zijn verweerde en verschrompelde vleugels. Hij heeft nooit kunnen vliegen.

De man was vol liefde en goede bedoelingen, maar begreep niet dat de kleine opening in de cocon en de worsteling van de vlinder om er uit te komen, de natuurlijke weg was om het vocht vanuit het lijf in de vleugels te persen, zodat hij gereed zou zijn om te vliegen zodra hij de cocon had verlaten.

Soms, zijn worstelingen precies wat we nodig hebben in het leven.

Als we ons leven zonder obstakels zouden leven zouden we kreupel raken.

We zouden niet zo sterk zijn als we moeten zijn.

We zouden nooit kunnen vliegen...